

UZ PREDSTAVU »VICTORIJA BECKHAM IMA MIGRENU« KOREOGRAFINJE MARJANE KRAJAČ I DRAMATURGA OLIVERA FRLJIĆA IZVEDENU U ZKM-U

Migrene silikonske doline

Iako predstava nije pridobila glasno odobravanje publike, već dugo nismo doživjeli koreografski ni izvođački intrigantniju plesnu premijeru, otvoreno neprijateljsku konzumerističkim mitovima

Četvrta po redu Platforma mladih koreografa u Zagrebu otvorena je zanimljivom i izvedbeno zahtjevnom dvosatnom predstavom »Victoria Beckham ima migrenu« autorice Marjane Krajač te dramaturga Olivera Frljića. Riječ je o koreografski kompleksnom djelu na temu arbitrarosti umjetničkog izraza te shizoidnog nesklada između medijski eksponiranih i stvarnih ljudskih tijela, s posebnim naglaskom na stalnu hiperseksualizaciju ženskog tijela.

Premda je kao popratni materijal uz predstavu publici ponudena programska knjižica s osamdeset stranica teksta na temu različitih obli-

Predstava »Victoria Beckham ima migrenu« uvod u Platformu mladih koreografa

ka produkcije i reprodukcije, ono što se događa na sceni daleko je zanimljivije od otisnutog sučeljavanja opernih libreta, francuske gramatike i teorijskih razmišljanja o »prostoru otpada«.

Ponavljanje i razlika

Na sceni su, naime, četiri iznimne umjetnice plesa: Larisa Lipovac, Tamara Curić, Roberta Milevoj i Andrea Široki. Njihov je koreografski materijal individualiziran, u prvoj polovici predstave i hotimice dezintegriran. Predstava se odvija u »serijama«, čiji početak i kraj verbalno markira Oliver Frljić (posjednut u desnom kutu pozornice, stalno mljackajući žvakaću gumu). Matematičke i tehničke aspekte svake serije obilježava niz ponavljanja s malim razlikama, no vremenom se razaznaju i određeni psiholo-

ški motivi izvođačica. Energičnost Larise Lipovac vrtloži se oko figure čučnja razmaknutih nogu, kao i izvrsne izvedbe ismijavanja tipičnih pokreta koje zahtijeva navlačenje crnih falusoidnih štikli. Ispriljenost, umor, poraženost, tupost i mehaničnost pokreta (uglavnom vezanog za pod) karakterizira »puzanje« i hodanje vojnički profilirane Tamare Curić. Andrea Široki izgovara ogromne količine jedva razgovjetnog teksta, tematski (čini se) pokrivajući verbalno opisivanje prostora te datume rođenja i smrti slavnih ličnosti.

Njezina je gesta stalno deskriptivna, nervozna, užurbana – čak i onda kada naizmjenice reda tipične poze s fotografija Marilyn Monroe. Roberta Milevoj varira pokrete socijalnog plesa, ali sa stalnim parodira-

njem glamuroznosti citirane geste. Predstavu u nekoliko navrata komentira i video materijal projiciran na stražnjem zidu pozornice. Filmski prizori predstavljaju ljudsku obitelj sa zečjim naglavnim maskama, zarobljenu u monotoniju svakodnevice, točnije rečeno u sobu s daskom za peglanje, telefonom i dvosjedom.

Tupost i ekstaza

Grčevitim i trzavim solo izvedbama antiglamuroznosti na plesnom podu tako je pridodan i »tupi« kontekst zečje besprizornosti; kasnije i citati glazbenih spotova u kojima je ponovno prisutna isključivo pornografska dimenzija medijske prodaje ženskog tijela.

U jedinom dijelu izvedbe kada sve četiri izvođačice izvode sinkroni pokret poredane u vrstu, njegova je minimalna gesta (ritmično pokretanje karlice) točna ilustracija bezvoljnosti koja predstavlja naličje ekstatične glazbe uz koju se tijela pokreću.

Sjajnu mini-burlesku donosi i prizor ismijavanja seksi oglasa uz opernu glazbu i izrazitu mehanizaciju »zavodničkih« ili kopolacijskih pokreta. Iako predstava nije pridobila glasno odobravanje publike, rekla bih da već dugo nismo doživjeli koreografski ni izvođački intrigantniju plesnu premijeru, otvoreno neprijateljsku konzumerističkim mitovima.

Nataša GOVEDIĆ

Prizor iz predstave